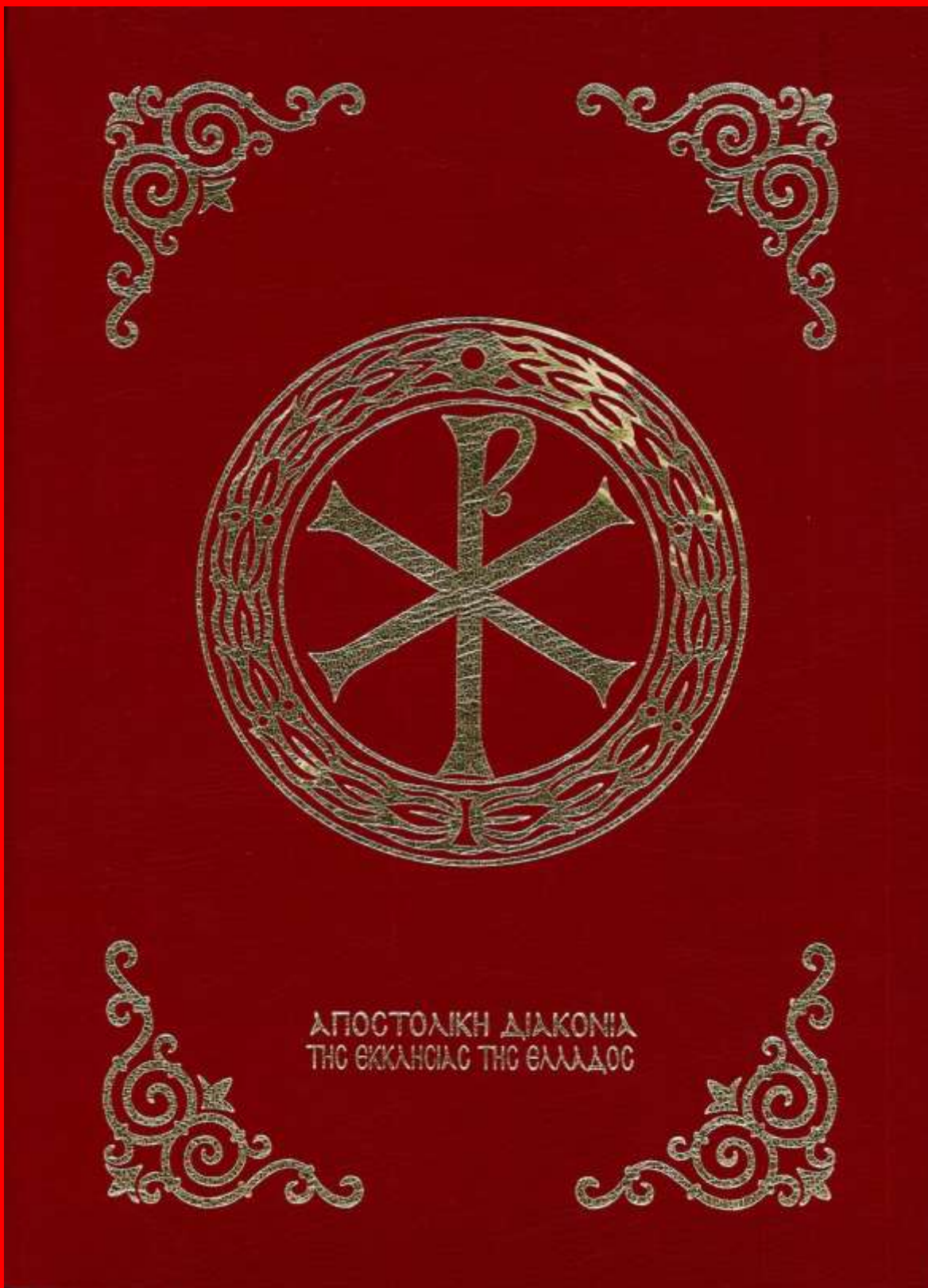

TEZAUUR LITURGIC
24 IULIE
SF.NICHIFOR DE LA HIOS

SLUJBA
SF.MUCENIC
TEOFIL
DE LA HIOS

HIAKON LIMONARION
ATENA, 1930

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΘΕΟΦΙΛΟΥ
ΠΟΙΗΜΑ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΧΙΟΥ

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΩ

Μετά τον προοιμιακόν, το Μακάριος ανήρ. Εἰς το «Κύριε εκέκραξα» ιστώνμεν στίχους σ' και ψάλλομεν του Μηναίου και τα παρόντα προσόμοια του Αγίου.

Ἦχος δ'. Ο εἰς υψίστου κληθεῖς.

Ὡς Ἱερεῖον σαυτὸν και θύμα θεῖον, ἐνδοξε Θεόφιλε, Θεὸ προσήγαγες καταφλεχθεῖς γενναϊότητα, πυρὶ ἐνύλω, και ολοκαύτωμα εὐαπόδεκτον, ἐγένου μακάριε του θεοῦ ἐρωτος, την σην ψυχὴν αναφλέξαντος, και την καρδίαν, ἐνθέως μάκαρ, δι' ὃ υμνοῦμέν σε, ως Θεοῦ φίλον γνησιώτατον, ως κλεινὸν ἀθλητὴν και περίδοξον, ως λαμπρὸν ἀριστέα, και στρατιώτην ως ἀήτητον. (Δίς).

Κλέος Μαρτύρων και καύχημα και δόξα, εδείχθης λαμπρότατε Μάρτυς Θεόφιλε, ἀκαταπλήκτω φρονήματι, ψυχὴ γενναία, και διαπύρω γλώττη πανθαύμαστε, κηρύξας

Σωτήρά τε και πάντων Κύριον, Χριστόν τον μόνον φιλόανθρωπον, τον επ' εσχάτων, εκ της Παρθένου σάρκα γενόμενον, επί τω σώσαι το ανθρώπινον, προ βημάτων ανόμων θεόσοφε, μη το σύνολον πλήξας, των βασάνων την δριμύτητα.

Των ετησίως τελούντων σου την μνήμην, μέμνησο Θεόφιλε, και ευφημούντων σου, τους της αθλήσεως ένδοξε λαμπρούς αγώνας, πικράς αικίας, εν ζόφω κάθειρξιν, δεσμά τε και θάνατον τον βιαιότατον, όν εν φλογί καρτερόψυχε, πυρός υπέστης, και θύμα Θειον Θεώ προσήνεξαι, και τη Τριάδι άρτος γέγονας, ως ηδύς οπηθείς παναοίδημε, ήν ικέτευε σώσας και φωτίσας τας ψυχάς ημών.

Δόξα. Ήχος πλ. β'. Κορεσσίου.

Ζακύνθιον σέλας, αξιάγαστε Θεόφιλε, της του Κυρίου σημαίας οπαδέ γνησιώτατε, και αναιρέτα των των Αγαρηνών λήρων, και της πλάνης στηλιτευτά θεόσοφε' χαίροις το των ορέων στερρόν, εφ' ου ο οίκος του Θεού ωκοδόμηται, ως έφη ο Ψαλμωδός' χαίροις θαλερέ βλαστέ του αγλαοκάρπου της ευσεβείας δένδρου, τη ικμάδι του πνεύματος κάτοχε, και τοις αίμασι του Κυρίου παινόμενε'

καίροις ακηλίδωτον έσοπτρον, το αμιγές μεν των κάτω χαρακτήρων, των δε άνω έμπλεων' πρέσβευε ουν υπέρ ημών, όπως καλώς τη ευσεβεία προσαρμοσθώμεν, τη μεσιτία σου Θεόφιλε.

Και νυν. Θεοτοκίον. Ήχος ο αυτός.

Τίς μη μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; Τίς μη ανυμνήσει σου, τον αλόχευτον τόκον; Ο γαρ ακρόνως εκ πατρός εκλάμπας υιός μονογενής, ο αυτός εκ σου της Αγνης προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων, και φύσει γενόμενος άνθρωπος δι' ημάς' ουκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, άλλ' εν δυάδι φύσεων, ασυγχύτως γνωριζόμενος. Αυτόν ικέτευε, σεμνή Παμμακάριστε, ελεηθήναι τας ψυχάς ημών.

(Και τα Αναγνώσματα. Ζήτηι εις τας 14 Μαΐου του Αγίου Ισιδώρου, ή του Αγίου Πολυδώρου).

Εις την Λιτήν. Ήχος α'. Νικηφόρου.

Τη ζήλω της ευσεβείας όλος πυρποληθείς, και τω αΰλω πυρί της του Χριστού αγάπης αναφλεχθείς, Θεόφιλε μακάριε, σώματος ηλόγησας, και ζωής της προσκαίρου ουκ εφείσω, αλλά τυράννων ωμότητα προύδωκας, και βασάνους παντοίας υπενεγκών, ειρκτήν ζοφεράν,

αικισμούς τε ανυπύστους, και τελευταίον τον δια πυρός
αιδίμω θάνατον, ζωής αιωνίου και δόξης ανεκφράστου
τετύχηκας· και νυν τω θείω θρόνω παριστάμενος, και ταις
εκείθεν πανολβίοις ελλαμπόμενος αστραπαίς, πρέσβευε
φωτισθήναι και σωθήναι τας ψυχάς ημών.

Δόξα. Του αυτού. Ήχος πλ. α'.

Το πυρ το νοητόν της θείας αγάπης, ό ο Κύριος ήλθε
βαλείν επί γης, έχων εν καρδία Θεόφιλε, πυρός ενύλου
κατεφρόνησας πανθαύμαστε· δι' ό και των σαρκών
τηκομένων σου εν αυτώ, οσμαις αρρήτοις, ο δοξάζων τους
αυτόν αντιδοξάζοντας Χριστός σε εδόξασεν, ευωδία αυτού
κατά Παύλον γενόμενον, και στέφει αφθαρσίας εν ουρανώ
κατεκόσμησεν· όν ικετεύων μη ελλείπης, υπέρ των εν ωδαις
ανυμνούντων τους άθλους σου, και εν πίστει ασπαζομένων
το θείον σου Λείψανον· έχεις γαρ το απαράγραπτον εις το
πρεσβεύειν, ως Θεόφιλος όντως, και Θεώ πεφιλημένος,
Μάρτυς αξιύμνητε.

Και νυν. Θεοτοκίον. Ήχος ο αυτός.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, και δοξάζομέν σε οι
πιστοί κατά χρέος, την πόλιν την άσειστον, το τείχος το

ἀρρηκτον, την αρραγή προστασίαν και καταφυγήν των ψυχών ημών.

Εἰς τον Στίχ. Κορεσίου. Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Δεύτε φιλομάρτυρες, πνευματικῶς ευφημήσωμεν, εορτήν παναοίδιμον, του γενναίου Μάρτυρος, ὄντως Θεοφίλου, ὕμνοις θεοφίλοις, καταφλεχθέντος τῷ πυρί, δια την φλόγα του θείου ἔρωτος, ὃν περ και ικετεύσωμεν, ἡμῖν το θεῖον εναψασθαι, της Χριστοῦ ἀγαπήσεως, πυρ και φλόγα την αὔλον.

Στίχ. Θαυμαστός ο Θεός εν τοις Ἁγίοις αὐτοῦ.

Ὅποτε Θεόφιλος, ὡς το ἀρνίον το ἀκακον, ἀπεινώς περιείλκετο, ἢ δίκη υπόδικος, υπ' ἀγρίων λύκων, δηκτικῶν ἀνόμων, ὡς σκύμνος ἦν κατά ψυχὴν, τους ἀντιθέους μεν δεδιπτόμενος, πυρί γαρ υπελάμβανεν, ὡσπερ χρυσός βασανίζεσθαι, ταις ποιναῖς ἐνηδόμενος, ο στερρόφρων και ἀκαμπτος.

Στίχ. Τοις Ἁγίοις τοις εν τη γῆ αὐτοῦ.

Ἡνίκα Θεόφιλος, εἰρκταῖς δειναῖς καθειργνύετο, ἀνηλίσις, ὡς ἥλιος, αὐτὰς περιήστραπτε, τριλαμπούς ἡλίου, ἔχων λαμπηδόνας, δι' ὧν ο ζόφος φέρει φως, τοις την καρδίαν κρύσταλλον ἔχουσιν' αἰς το κατά διάμετρον, προς τον

ακήρατον ἥλιον, και τους ἄλλους εφαιδρυνεν, ως φωστήρ διαυγέστατος.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Δεύτε εορτάσωμεν λαοί, την του Αθλοφόρου πανήγυριν, φύσει ούσαν μετ' εγκωμίων, ως ἔφη ο Σολομών, και καρμονήν λαών ακατάληπτον, την ως ο μαγνήτης λίθος τον σίδηρον, τους φιλεόρτους ημάς εφελκύσασαν σήμερον' ου πάλαις, ου δρόμοις, κατεπειγομένους τιμήσαι αυτήν, ουδ' ἄλλοις σωματικοίς γυμνάσμασιν, ως τύφος ο στέφανος, και καπνός παρερχόμενος, αλλά τη του Μάρτυρος ενθέω μιμήσει, προς τα τω Θεώ φίλα τε και ευάρεστα, και ημίν σωτήρια' ίνα τη προαιρέσει Μάρτυρες γενόμενοι, των αυτών εκείνω αξιωθώμεν μισθών, παρά Χριστού του Θεού, και Σωτήρος των ψυχών ημών.

Και νυν. Θεοτοκίον. Ἦχος ο αυτός.

Νεύσον παρακλήσει σων ικετών Πανάμωμε, παούσα δεινών ημών επαναστάσεις, πάσης θλίψεως ημάς απαλλάπτουσα' σε γαρ μόνην ασφαλή, και βεβαίαν άγκυραν έχομεν και την σην προστασίαν κεκτήμεθα. Μη αισχυνθώμεν Δέσποινα σε προσκαλούμενοι' σπεύσον εις ικεσίαν, των σοι πιστώσ

βοώντων· Χαίρε Δέσποινα, η πάντων βοήθεια, χαρά και σκέπη, και σωτηρία των ψυχών ημών.

Απολυτίκιον. Ήχος β'. Νικηφόρου.

Μεγάλα τα της πίστεως κατορθώματα· εν τη φλογί του πυρός, ὡσπερ εν ὕδατι δροσιζόμενος, ο Ἅγιος Μάρτυς Θεόφιλος ηγάλλετο, και τον Χριστόν μόνον Θεόν, διαπρυσίως εκήρυττεν· ὡ και πρεσβεύει αδιαλείπτως σωθῆναι τας ψυχάς ημών.

Και νυν. Θεοτοκίον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά την α' στιχολογίαν. Κάθισμα. Ήχος α'.

Τον τάφον σου Σωτήρ. Κορεσίου.

Εφλέχθης τω πυρί, ο πυρίπνους Μαρτύρων, σωζόμενος πυρί, υπερφώτου Τριάδος, διο και αμαρύγμασι, τούτου πάντας εφώτισας, μηδέν τίθεσθαι, την του πυρός μικράν φλόγα, κατοπριίζοντας, της φεγγοβόλου Τριάδος, το φως το ανέσπερον.

Δόξα. Και νυν. Θεοτοκίον.

Προστάτις εναργής, ανεδείχθης τω ὄντι, ημών των ταπεινών, Παναμώμητε Κόρη, ως Μήτηρ χρηματίσασα, του

Θεού υπέρ έννοιαν, ώ παράδοξον και ανερμήνευτον θαύμα, βροτοίς άπασι, και τοις Αγγέλοις ομοίως, σιγή δε τιμώμενον.

Μετά τηνβ'στιχολογίαν.Κάθισμα.Ήχος πλ. δ'
Την Σοφίαν και Λόγον.

Τον γενναίον οπλίτην και Αθλητήν, εντελώς οπλισθέντα όπλοις Χριστού φέροντα την άμαχον, πανοπλίαν και μάκαιραν, του Παναγίου Πνεύματος, ασπίδα και κόρυθα, οισ καθείλεν ανδρείως, εχθρού μηχανήματα, δεύτε ετησίως ευφημήσωμεν πάντες, εστέφθη γαρ τον στέφανον, στρατιώτης ως έννομος, και πρεσβεύει τω στέφαντι, δούναι πάσι λύσιν των δεινών, και τελείαν παισιμάτων συγκώρησιν, τοις εκ καρδίας και πόθου τελούσι την μνήμην αυτού.

Δόξα. Και νυν. Θεοτοκίον.

Μυριώνυμον άρμα το του Δαβίδ, πορφυρόστρωτος κλίνη του Σολομών, τόμος θεοχάρακτος, Ησαΐου και έμψυχος' σκηνή του Μωϋσέως, και τείχος αδάμαντος, συ του Αμώς υπάρχεις, λυχνία χρυσήλατος, η του Ζαχαρίου, Δανιήλ τε το όρος, πυξίον κροκόλευκον, Αββακούμ και το έξοχον, Προφητών πάντων λάλημα' πρέσβευε τω σω Υιώ και Θεώ,

των παισμάτων άφесιν δωρήσασθαι, τοις σεβομένοις εν πίστει τον άσπορον τόκον σου.

Μετά τον Πολυέλεον. Κάθισμα. Ήχος δ'.

Επεφάνης σήμεραν.

Ελαμπρύνθη σήμεραν, η Νήσος Χίος, ταις αυγαίς των άθλων σου, Μάρτυς Θεόφιλε σοφέ, τον φωτοδότην γεραίρουσα, τον σε αστέρα φαιδρόν αναδείξαντα.

Δόξα. Και νυν. Θεοτοκίον.

Επληγώθην πάθεσιν, ιάτρευσόν με' εν κακοίς απόλλυμαι, σώσον με Δέσποινα Αγνή, η τον Σωτήρα κυήσασα, και ιατήρα του Κόσμου Θεόνυμφε.

Οι Αναβαθμοί, το α' Αντίφωνον του δ' ήχου.

Προκείμενον ήχος δ'. Δίκαιος ως φοίνιξ ανθήσει.

Στίχ. Πεφυτευμένος εν τω οίκω Κυρίου.

Ευαγγέλιον ζητει του Αγίου Δημητρίου τη κοστ' του Οκτωβρίου. Ο Ν'.

Δόξα. Ταις του Αθλοφόρου. Και νυν. Ταις της Θεοτόκου.

Ελέησόν με ο Θεός' και το ιδιόμελον. Ήχος πλ β'.

Σήμεραν η τροπαιούχος εορτή του Αθλητού Θεοφίλου, ημάς συνήγαγεν' όπως διεγείρη προς άθλους κατά των ακαθάρτων δυνάμεων' και αρραμένους κατ' εκείνων

τρόπαια νίκης, αξιώση της βασιλείας του Σωτήρος των ψυχών ημών.

Οι Κανόνες της Θεοτόκου εις 5

Είτα του Μηναιίου και του Μάρτυρος. (Ποίημα Νικηφόρου)

Ωδή α'. Ήχος δ'. Ανοίξω το στόμα μου.

Νοός μου την σκότωσιν, ταις σαις πρεσβείαις προς Κύριον, ως Μάρτυς λαμπρότατος, μάκαρ Θεόφιλε, νυν καταύγασον, του άσαι επαξίως, την μνήμην την πάντιμον της σης αθλήσεως.

Ισχύει Θεόφιλε, παντοδυνάμω ρωννύμενος, Χριστού καταβέβληκας εχθρών την δύναμιν, αισθητών ομού, και νοητών γενναίως, δι' ο σου γεραίρομεν τους άθλους σήμερον.

Κυκλούντες τιμώνέν σου, το πανσεβάσμιον Λείψανον, Θεόφιλε ένδοξε, και μετά πίστεως' ασπαζόμενοι, του πνεύματος την χάριν, αφθόνως λαμβάνομεν οι σοι θεράποντες.

Θεοτοκίον.

Η Χίος ηγίασται και μεμακάρισται Άγιε, εν ή υπέρ πίστεως, στερρώς ενήθλησας, και εκήρυξας τον εκ Παρθένου Κόρης, τεχθέντα Θεόφιλε, Θεόν παντέλειον.

Ωδή γ'. Τους σουσ υμνολόγους.

Φαιδρώσ σου την μνήμην εκτελούμεν, Θεόφιλε νέε Αθλητά, και τους λαμπρούς υμνούμέν σου αγώνας και τα τρόπαια, ο κατ' εκθρών ανήγειρας, τη συνεργεία του Πνεύματος.

Οδόν μαρτυρίου διανύσας κατέλαβες νυν τα νοητά, εν ουρανώ σκηνώματα, και χαίρων παναοίδιμε, εν τούτοις συνεσκήνωσας, Μαρτύρων δήμοις Θεόφιλε.

Ριφθείς εν φλογί τη βορωτάτη, Θεόφιλε, πόθω του Χριστού και τέλος το μακάριον δεξάμενος απείληφας, το στέφος της αθλήσεως εν ουρανώ παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Ο λόγος Θεού εκ σου Παρθένε, βρωτειάν ανείληφε μορφήν, ου Μάρτυς απαράτρωτος, των δύο πέλει φύσεων, ο ένδοξος Θεόφιλος, ο εκ Ζακύνθου ορμώμενος.

Κάθισμα. Ήχος γ'. Θείας πίστεως.

Φλόγα άϋλον θείας αγάπης, εν καρδία σου έχων, τρισμάκαρ, Αθλοφόρε Κυρίου Θεόφιλε, φλογός ενύλου την καύσιν υπήνεγκας, και εν αυτή φλογιζόμενος έκραζες' νυν το πνεύμα μου χερσί παραδίδωμι, ταισ σαισ, Χριστέ, των Μαρτύρων το κραταίωμα.

Δόξα. Και νυν. Θεοτοκίον.

Θαύμα μέγιστον, πως συνεσχέθη, ο ακώρητος εν τη γαστρί σου, και εσαρκώθη και εφάνη ως άνθρωπος, μη υπομείνας φυρμόν ή διαίρεσιν, της θεϊκής και ατρέπτου θεότητος, Κόρη Πάναγνε, δι' ό Θεοτόκον σε πιστώσ κηρύττομεν, αεί και δοξάζομεν.

Ωδή δ'. Την ανεξιχνίαστον.

Υπέρ τα ορώμενα πάντα τον νουν, ύψωσας θεόφρον Θεόφιλε, δι' ό ουδέν σε της αγάπης του Χριστού, της θείας απεχώρισεν, ουχ ειρκτή, ου πυρ, παναοίδιμε.

Όντως ει μακάριος, ως ο Δαβίδ, ένδοξε, προέφη εν πνεύματι, και γαρ ουδόλως, επορευύθης εν Βουλή, των ασεβών Θεόφιλε, ούδ' αμαρτωλών τρίβους ώδευσας.

Κλήσει τε και πράγματι φίλος Θεού, μάκαρ, εχημάτισας γνήσιος, και γαρ προθύμως, την ψυχήν υπέρ αυτού, έθεσας παναοίδιμε, Μάρτυς αθλοφόρε Θεόφιλε.

Θεοτοκίον.

Με την αειπάρθενον και αληθή, όντως Θεοτόκον εκήρυξεν, εν τω σταδίω, ο Θεόφιλος τρανώς, και υπέρ σου ενήθλησε, και ζωοπυρίκαυστος γέγονε.

Ωδή ε'. Εξέστη τα σύμπαντα.

Πυρός κατεφρόνησας, ενύλου γενναιότατα, και όλως ούκ έκπληξας την βίαν, αυτού στερρόφρων, Μάρτυς Χριστού του Θεού, περί θείου έρωτος σφοδρώς, αϋλω φλεγόμενος, και θανείν εφιέμενος.

Ανδρείαν αήτητον, υπομονήν ανένδοτον, ανέδειξας Μάρτυς εν βασάνοις, και καρτερίαν υπερφυά και φρικτήν, φλεγόμενος Μάρτυς εν πυρί, άνθ' ών αγαλλόμενος, τω Θεώ νυν παρίστασαι.

Εξέστησαν άνθρωποι, τηκόμενον ορώντες σε, εν μέσω φλογός ανυποστάτου, και των Αγγέλων εν ουρανώ οι χοροί, εκρότουν Θεόφιλε την σην, άθλησιν γηθόμενοι, και οι δαίμονες έφριπτον.

Θεοτοκίον.

Ισχύν και οχύρωμα, σε ο κλεινός Θεόφιλος, ως έχων Παρθένε ηγωνίσθη, κατά της πλάνης Αγαρηνών της δεινής, και τρόπαια ήρατο λαμπρά, κατ' αυτής κηρύπτων σε, Θεοτόκον πανάμωμον.

Ωδή στ' . Την θείαν ταύτην.

Οσμής αρρήτου Θεόφιλε, τα πέριξ παραδόξως επλήρωσας, ότε καιόμενος, Θεόν Τρισμάρκαρ εδόξασας, υφ' ού αντεδοξάσθης, εν θείοις θαύμασι.

Την Θεοφίλου πανήγυριν, πιστοί Θεοφιλώς εορτάζοντες, αυτόν δοξάσωμεν, Θεόν φίλων γαρ ενέθλησε, του σώματος το σύνολον μη φεισάμενος.

Φόβω και πόθω προσέλθωμεν, και χείλεσιν αγνοίς ασπασώμεθα, το θείον Λείψανον, του Θεόφιλου, αιτούμενοι, παθών ψυχής και σώματος τα ιάματα.

Θεοτοκίον.

Ζωής Μητέρα γινώσκων σε, Παρθένε, ο θεόφρων Θεόφιλος, ζωής ηλόγησε, της επικήρου τω πόθω σου, και του εκ σου αρρήτως, ενανθρωπήσαντος.

Κοντάκιον. Ήχος γ' . Η Παρθένος σήμεραν.

Χριστού δήμος άσμασιν, ανευφημεί επαξίως, τους λαμπρούς αγώνας σου, Μάρτυς Θεόφιλε θείε, ήνεγκας και γαρ γενναίως ειρκτήν ζοφώδη, έφερας πικράς ακίας και ανυπίστους, και τον θάνατον εδέξω, πυρός εν μέσω, ως φίλος όντως Θεού.

Ο Οίκος.

Τω αὔλω πυρί της του Χριστού αγάπης πυρποληθείς την ψυχήν, Θεόφιλε μακάριε, του υλικού πυρός την παφλάζουσαν φλόγα ουκ έδεισας, άλλ' εισεπήδησας εν αυτή χαίρων και αγαλλόμενος και τον θάνατον εν αυτή δεξάμενος μετά πικρούς και ανυποίστοις ακισμούς, το στέφος της αφθαρσίας και την αιωνίζουσαν εύκλειαν ήλειφας, ως φίλος όντως Θεού.

Τη 24^η του αυτού μηνός Μνήμη του Αγίου Μάρτυρος Θεοφίλου του Ζακυνθίου.

Στίχοι.

Φιλών τον Θεόν, Θεόφιλος προθύμως.

Προς πυρ δι' αυτόν κινείται θαρσαλέως.

Εικάδε πυρί θάνεν Θεόφιλος, η δε τετάρτη, ταις αυτού
ικεσίαις

Χριστέ ο Θεός, ελέησον και σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή Ζ'. Ούκ ελάτρευσαν.

Πυρπολούμενος, τω πόθω του Δεσπότη σου, Μάρτυς Θεόφιλε, υπερβαλούσης φλογός, την θέαν ούκ έδεισας, αλλά απότης, εισεπήδησας, και εν αυτή ανέμελπες, ο Θεός ευλογητός εί.

Στέφος άφθαρτον, εδέξω ακήρατον, Μάρτυς Θεόφιλε, παρά Χριστού του Θεού το πυρ γαρ το άστεκτον συ κατεπάτησας, και κραυγάζων ής, ο των Πατέρων Κύριος, και Θεός ευλογητός εί.

Δεύτε άσμασι, και ύμνοις ευφημήσωμεν τον νέον Μάρτυρα, της Χίου όντα λαμπρόν, και ένδοξον καύχημα και σεμνολόγημα, ήν ηγίασε, ιχώρσι των σαρκών αυτού, και τοις λύθροις των αιμάτων.

Θεοτοκίον.

Μαστιζόμενος, ειρκτή τε εγκλειόμενος και κακουχούμενος, Παρθενομήτορ αγνή, ο Θείος Θεόφιλος, και φλογιζόμενος, ανεκήρυττε, τον σον Υιόν Θεάνθρωπον, και σε όντως Θεοτόκον.

Ωδή η'. Παίδας ευαγείς.

Δόξης απροσίτου ταις ακτίσι, Τριάδος της Παναγίας ελλαμπόμενος, Μάρτυς αξιάγαστε, και ημάς καταύγασον, τους πόθω ευφημούντάς σου την θείαν άθλησιν, παθών αμαυρωθέντας τω ζόφω ταις σαις ευπροσδέκτοις, πρεσβείαις Αθλοφόρε.

Θεόφιλος ώφθης φερωνύμως, φιλίαν τε και αγάπην ενδειζάμενος, ένδοξε Θεόφιλε, προς Χριστόν τον πλάστην

σου, μεγίστην προελόμενος ζωής τον θάνατον, και έθυσας
σαυτού την φωσφόρον ψυχήν, ώσπερ θύμα, πανάμωμον
και θεϊόν.

Τους πόθω την μνήμην σου τελούντας, και πίστει ειλικρινεί
το θεϊόν Λείψανον, Μάρτυς προσκυνούντας σου, φύλαττε
Θεόφιλε, εκ πάσης περιστάσεως και εκ παντοίων παθών,
πρεσβείαις σου προς Κύριον θείαις, ώ νυν συν Αγγέλοις
παρίστασαι εν δόξη.

Θεοτοκίον.

Τρανώς ανεκήρυξε Παρθένε, το μέγα μυστήριον του τόκου
σου, ο κλεινός Θεόφιλος, εν φλογί καιόμενος, των ασεβών
δε ήλεγξε την αθεότητα, ως Κύριον τα έργα υμνεíte, κράζων
παρρησία, Χριστόν εις τους αιώνας.

Ωδή θ'. Άπας γηγενής.

Δρέπη ευκλεώς, ένδοξε Θεόφιλε, καρπούς των πόνων σου,
νυν εν τη πραέων γη, και χώρα ζώντων συναυλιζόμενος,
ένθα Αγγέλων τάγματα, Αγίων όμιλος, Αποστόλων,
Προφητών, Μαρτύρων τε, και Οσίων οι δήμοι αγάλλονται.
Λύσιν των δεινών, Άγιε Θεόφιλε, δίδου πρεσβείαις σου, ώ
την σην κοσμήσαντι, εν θείοις ύμνοις σεπτήν πανήγυριν,

και τοις θερμῶς προστρέχουσι, και εκτελούσί σου μετά πόθου, μνήμην την πανίερον, και ζωῆς αιωνίου απόλαυσιν. Ἄρον προς Θεόν, μέγιστε Θεόφιλε, χείρας ικέτιδας, υπέρ των τελούντων σου, την θείαν μνήμην και ευφημούντων σου, τους ἄθλους και τα σκάμματα, και μετά πίστεως, προσκυνούντων το σεπτόν σου Λείψανον, ὁ θυσίαν αὐτῶ προσενήνοχας.

Θεοτοκίον.

Φθέγματι λαμπρῶ, γλώσση διατόρω τε, τρανῶς εκήρυξεν, ὄντως Θεοτόκον σε, εν τῷ σταδίῳ Παρθένε ἀκραντε, ο θαυμαστός Θεόφιλος, και την αντίχριστον των ἀνόμων, πλάνην εστηλίτευσε, και το στέφος της νίκης απείληφε.

Εξαποστειλάριον. Ο ουρανόν τοις ἀστροις.

Ὡς τον Θεόν δοξάσας, Θεόφιλε επί της γης, νυν συν Αγγέλοις δοξάση, και Μάρτυσιν εν ουρανῶ, τους ουν υμνούντάς σε σώζε, ταις ιεραῖς σου πρεσβείαις.

Θεοτοκίον.

Φαινοτάταις λιταῖς σου, τα σκοτεινόμορφα νέφη, της διανοίας μου Κόρη, φώτισον αντιβολῶ σε' και δείξόν με κληρονόμον, της ουρανῶν βασιλείας.

Εἰς τοὺς Αἴνους ἰσώμεν στίχος δ΄.

Καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια, Κορεσίου.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ὁ ἱερώνυμος Μάρτυς, θεῖος Θεόφιλος, ὡς ἀπολαύσων
ρόδον, δόξης ἐπουρανίου, ἀνέτλη τὰς ἀκάνθας, δια πυρός
καὶ βασάνων δριμύτητος, καὶ εὐωδίας πληροῦται τῆς
μυστικῆς, τῷ Θεῷ νῦν παριστάμενος. (Δίς).

Ὁ θεατὴς τῆς μελλούσης μακαριότητος, τοῦ ἀκροτάτου
τέλους, διὸ φύσις ἀνθρώπων, ὑπὸ Θεοῦ παρήχθη οὐκ
ἀπειλαῖς, οὐδ' ἀικαίαις ἐκάμπτετο, τοῦ ἀρχετύπου
Σωτήρος εἰκῶν ὀφθεις, πλάσιν θεῖαν κατὰ τὰ στίγματα.

Ὁ μιμητὴς στρατιώτης, τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, πνεύματι
προσπαλαίων, ἀκαθάρτῳ καὶ κόσμῳ, σαρκί τε καὶ τυράννῳ,
φρόνιμος ἦν, ὄφιν πρῶτον κεφάλαιον, τῆς εὐσεβείας
τηρήσας, πέλεια δὲ ἀκεραία τε καὶ ἀμωμος.

Δόξα. Ἦχος α΄. Κορεσίου.

Τὸν στερρόν καὶ ἀήτητον τῆς πίστεως ἀδάμαντα, τὸν μὴ
εἶξαντα οὐδέ πυρὶ οὐδέ μάστιξιν, οὐδ' ἄλλη ἰδέα βασάνων,
μόνῳ δ' ἠττηθέντῳ τῷ τοῦ ἀρνίου αἵματι, συνελθόντες
εὐφημήσωμεν· χαῖρε, λέγοντες, Θεόφιλε φερώνυμε, αἵματι
μὲν πεφοινιγμένε· οἷόν τι δ' ὄρος καθιδρυσμένε· ἐν μέσῳ

της ενύλου θαλάσσης, και των προσβολών ανώτερε' όθεν τους εκπτώτους της του Αβραάμ κληρονομίας, ευθαρσώς κατημαύρωσας, και διήνυσας ανδρικώς την νίκην της αθλήσεως. Δεήθητι ούν του Θεού, Μάρτυς ακράδαντε, επιρρωννυμένας τη πίστει, του σωθήναι τας ψυχάς ημών.

Και νυν. Θεοτοκίον. Ήχος ο αυτός.

Αμαρτωλών τας δεήσεις προσδεχομένη, και θλιβομένων στεναγμόν μη παρορώσα, πρέσβευε τω εξ αγνών λαγόνων σου σωθήναι ημάς Παναγία Παρθένε.

Δοξολογία μεγάλη και Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τυπικά' η τρίτη ωδή του Αγίου και η έκτη.

Απόστολον και Ευαγγέλιον του Αγίου Δημητρίου.

Κοινωνικόν. **ΕΙΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΑΙΩΝΙΟΝ.**

Μεγαλυνάρια. Νικηφόρου.

Άνθος εκ Ζακύνθου φυέν τερπνόν, άθλοις Μαρτυρίου ευωδίασε νοητώσ, τους πιστούς εν Χίω Θεόφιλος ο θείος, πυρί τακείς τας σάρκας, Χριστού τω έρωτι.

Τους ασπαζομένους σου, Αθλητά, την σεπιήν εικόνα και τα λείψανα ευλαβώς, και την θείαν μνήμην, τελούντας ετησίως, περίσωζε, Θεόφιλε, ταις πρεσβείαις σου.